

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 19 березня 1983 року

№ 34 (3230).

Ціна 2 коп.

ТВОРЧОСТІ— АКТИВНІСТЬ

ЩОБ ЗРОБИТИ працю людей не тільки продуктивною, якісною, ефективною, але й змістовною, творчою, слід, як зазначає на XXVI з'їзді КПРС, ліквідувати рутину, малокваліфіковану і важку фізичну працю. Це не тільки економічна, а й серйозна соціальна проблема. Вирішити її, значить усунути перешкоди на шляху перетворення праці в життєву потребу кожної людини.

Враховуючи це, Центральний Комітет Компартії України поставив перед комсомолом регіональні завдання: взяти шефство над малою механізацією. І треба сказати, що не всі осередки Кіровоградської обласної комсомольської організації ділом відгукнулися на цей заклик.

Олександрія — один з найкращих промислових центрів нашої області. Поле діяльності для молодих новаторів там, можна сказати, необмежене. Адже частка ручної праці на багатьох підприємствах досить велика. Так, на авторемонтному заводі вона становить 54 проценти від усіх видів робіт, у тресті «Олександріявбуд» — 63, а в управлінні виробничо-технічної комплектації «Олександріяшхтоб у д» — 95 процентів. Механізація виробництва здійснюється дуже повільними тем-

пами. Минулого року частка ручної праці в цих організаціях і на підприємствах зменшилася тільки на 0,3—0,5 процента, а всього по місту збільшено від важкої праці 29 робітників. Все це ще мало впливає на зростання ефективності виробництва та прискорення науково-технічного прогресу.

А що ж олександрійські комсомольці? На жаль, у багатьох первинних організаціях цьому питанню не надають особливої уваги. Тільки кожний третій із всіх молодих інженерів і техніків міста бере участь у науково-технічній творчості.

Разом з тим пасивність молодих працівників можна пояснити браком досвіду, недостатньою поінформованістю про справи підприємства та повільною технікою. Робітничу молодь часто не знає про завдання раціоналізації і винахідництва, не залучається до вирішення завдань, що стоять перед підприємствами. Це тому, що первинні організації не гартують про шкільну молодь молодого раціоналізатора.

В області близько 150 таких шкіл. Тільки за один навчальний період їхні слухачі подали понад тисячу пропозицій з економічним ефектом майже у півмільйона карбованців.

Але віддача була б набагато більшою, якби охопити навчанням всіх молодих раціоналізаторів.

Великий резерв, яким є навчання молодих новаторів, досі залишається невикористаним, в тому числі на великих підприємствах, комсомольські організації яких мають на своєму рахунку багато добрих справ. Так, приміром, на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів діють усього дві школи, в яких навчаються 50 чоловік (а тут понад 1200 молодих працівників). На головному підприємстві виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» таких шкіл три (1979 року їх було п'ять). Серед слухачів — тільки кожен сороковий молодий червонозерівень. Взагалі ніде організації «самі» раціоналізаторської грамоти в тресті «Кіровоградсінбуд», на заводі великопідприємного домобудування, наципінній фабриці. Жодної школи нема також в Онуфріївському, Команітському та Вілчанському районах. А комітети комсомолу зайняли щодо цього позицію байдужих спостерігачів.

В. КАРПЕНКО,
завідуючий відділом
робітничої та сільської
молоді обласного
ЛКСМУ.

Готувати до трудового життя

Питання про організаторську і політичну роботу партійних, профспілкових і комсомольських організацій району по трудовому вихованню підліткового покоління у світлі згаданих, накреслених XXVI з'їздом КПРС, листопадовим (1982 р.) Пленумом ЦК партії, було розглянуто на пленумі Ленінського райкому Компартії України м. Кіровограда. З доповіддю виступив перший секретар райкому партії С. С. Лівовиченко.

На підприємствах, у технікумах, профтехучилищах, загальноосвітніх школах району ведеться певна робота по вихованню молоді, підготовці її до трудового життя. Однак, підкреслювалося на пленумі, в цій справі ще є чимало недоліків. У деяких школах не на високому рівні проходять уроки праці, не досить активно включилися у профорієнтаційну роботу зі школярами підприємства. Чіткішу позицію в цьому має зайняти райком комсомолу.

Пленум наголосив, зокрема, на необхідності поліпшити роботу трудових об'єднань старшокласників, діяльність наставників-виробничників, зміцнити матеріальну базу шкільних майстерень.

У роботі пленуму взяв участь завідувач відділом пропаганди і агітації Кіровоградського міського партії А. М. Катренко.

НАШ СУЧАСНИК

воджував його й тоді, коли він згодом з товаришем водив колгоспний табун коней.

Минуло дитинство, у дитинстві кликала юність. Закінчив школу, служив у лавах Радянської Армії, охороняв південні кордони Батьківщини. У листах додому писав: «Повернусь, піду працювати в рідний колгосп».

Так і зробив. Відразу ж після приїзду прийшов до правління колгоспу і по-

просив доручити йому отару. Овечі доглядав старанно, турботливо. Коли починались скоти, днював і ночував на фермі. Разом з ветфельдшером слідував, щоб не загинуло жодне ягнятко. Бо від недогляду найбільше гине тварин — це знав з розповідей старших. Вдома читав багато спеціальної літератури. Минуло десять років з того часу, як Валерій Павлович прийшов на віцеферму. Нині він одинок з кращих чабанів колгоспу «Україна».

1982 року одержано 144 ягнят на кожні сто вівцематок при зобов'язан-

ні 105, настриг вівни становить 4,8 кілограма при зобов'язанні 4,5. Високі результати. Допомогли йому їх сягнути товариші, з якими трудиться поруч в бригаді — О. М. Солонар, О. Д. Логвиненко, В. П. Кожухар. Бригадир Олександр Федотович Катана. Його завдання передалося і дружині. Любов Анатоліївна також трудиться на віцефермі.

Недавно Валерій прийнято кандидатом у члени КПРС. Над виконанням своїх високих соціалістичних зобов'язань трудиться він нині. Отару випасає

цілодобово: у балках, пооді лісосмугами. Все частіше приходять йому на допомогу діти — першокласники Валерій та Віта.

Близько двох тисяч голів овець доглядає подружжя чабанив Євстафієвих — Валерій і Люба. За хорошу працю й шанують їх односельці, які обрали Валерія депутатом Петропільської сільської Ради народних депутатів.

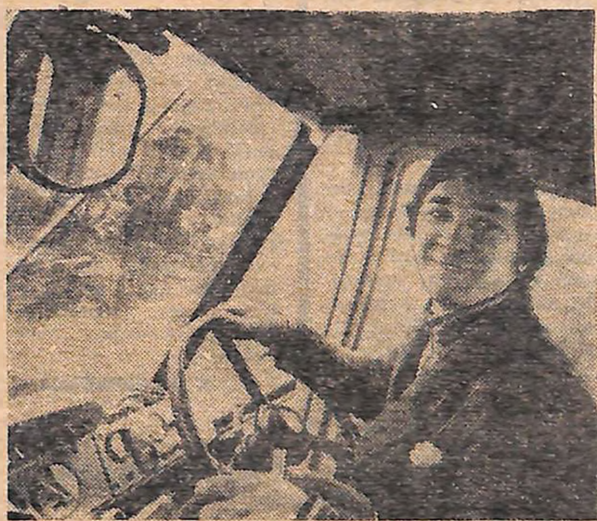
В. ШУЛЬГА,
громадський кореспондент «Молодо-комунара».
Новомиргородський район.

УРОЖАЙ-83

Напередодні старту

Мине ще день-другий, і почнеться весна у полі хлібів. Придніпров'я. З нетерпінням чекають цієї пори члени КМК тракторної бригади № 1 колгоспу імені Комінтерну Онуфріївського району. Переможці минулорічного обласного змагання серед колективів тракторних бригад добре підготувались до посівної кампанії: на лінійну готовності поставлена вся техніка, включаючи збиральну, укомплектовані механізовані ланки, що вирощуватимуть зернові, кукурудзу і цукрові буряки без затрат ручної праці. У найближньому році молоді павлівські механізатори прагнуть значно підвищити урожайність усіх сільськогосподарських культур, довірили виробіток на еталонний трактор до 270 гектарів умовної орони.

НА ЗНІМКАХ: угорі — члени комсомольсько-молодіжного колективу тракторної бригади колгоспу імені Комінтерну з перехідним Червоним прапором обкому ЛКСМУ. Молоді механізатори щойно дізналися про те, що приїняті до міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград—Толбухів» і нагороджені призом почесного члена клубу, двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова; у центрі — секретар комітету комсомолу господарства Валерій Герещенко; новий Т-150 отримав комсомолець Василь Лисенко (внизу).

Фото В. ГРИБА.

ЧАБАНИ

Для сільського хлопця Валерія Євстафієва, батька якого — потомственный механізатор-хлібороб, здавалося б цілком логічним вибрати батьківську професію. Батько намагався прищепити йому любов до трактора, садив за кермо, показував, як вправно багатолітній плуг красює золоте осіннє поле глибокими борознами, що ліснуть на сонці чорноземом, розповідав про вирощування хліба.

Нині про це Валерій згадує з почуттям захоплення і вдячності до батька, бо розумна наука завжди на користь, згодом вона, як і зернина, вкинута у ґрунт, проростає власною мудрістю... Хлопець любив широкий степ, співажав в небі, а до машини особливого потягу не відчував. «Виросту — пастиму отару», — заявляв Валерій, і його глибокі очі ясніли — мрія не давала спокою. Вона супро-

воджував його й тоді, коли він згодом з товаришем водив колгоспний табун коней.

Минуло дитинство, у дитинстві кликала юність. Закінчив школу, служив у лавах Радянської Армії, охороняв південні кордони Батьківщини. У листах додому писав: «Повернусь, піду працювати в рідний колгосп».

Так і зробив. Відразу ж після приїзду прийшов до правління колгоспу і по-

Сьомий рік після закінчення училища працює на Кіровоградській фабриці по ремонту суктуття комсомолка Ольга ФЕДЧЕНКО. Ударник комуністичної праці, вона підтверджує це високим званням щоденним виконанням норми виробітку на 120 процентів.

Фото В. ГРИБА.

У НАШИХ БАШКИРСЬКИХ ДРУЗІВ

Приклад беруть

з наставниці

Дуже другий рік на молочнотоварній фермі колгоспу «Заповіт Ілліча» працює комсомолка-молодіжниця колєктив, а його вже знають у районі. Торік усі члени КМК комсомолки Раміля Кулшаріпова, Айгуль Юмагуліна, Кунелє Култаєва і Нілара Кільдіярова наділи від кожної корови своїх труп по три і більше тисячі кілограмів молока, а їхні наставниці Жиган Катармаєва подала чотиритисячний рубль.

Нинішнього року молоді дівчата вирішили — теж одержати від кожної корови по чотири тисячі кілограмів молока. За завданнями першого кварталу вони вже справляються.

А. ФАІЗОВ

Зіанчуринський район.

За зустрічним планом

З особливим настроєм зустрічають весну серпінного року п'ятирічні молоді робітничі Салаватської фабрики мисливського спорядження. Вони досвірково виконали завдання двох місяців, у перших тижнях березня виступили з цінними ініціативами і пропозиціями.

Так, наприклад, швачка-мотористка Л. Циганова виступила з зустрічним планом по випуску високосортної продукції. Її почин підтримав увесь колектив фабрики. Він

зобов'язався випустити 96,2 процента всієї продукції першим сортом замість 95 процентів, як передбачалося зобов'язанням.

А. КАРАМОВ

Салават.

Зразкове

підприємство

Ідальня № 40 Другого Уфимського тресту Ідальня — підприємство зразкове. Тут працює комсомольсько-молодіжний колектив, який не раз виходив переможцем серед КМК міста району. Завдяки сумлінності молодих кударів і офіціантів Ідальня поєднує звання «Підприємство високої культури».

Комсомолки Ідальні першими в Уфі запровадили своїм підвідуванням, так звані дні національної кухні, які відбулися тепер широку популярність серед населення.

К. НІКОЛЬСЬКА.

Політичний фестиваль

Недавно в Уфимському палаці культури «Хімік» відбувся політичний фестиваль середніх навчальних закладів міста. На ньому виступали учні, викладачі, музиканти. Глядачі тепло сприймали кожен виступ самодіяльних акторів, охоче підхлюпували відомі ціни. Основна тема всіх номерів — прагнення до миру на всій землі, боротьба проти загрози ядерної війни.

К. МАЛЬГІНОВА.

Добірку за матеріалами башкирської газети «Ленинец» підготував Н. ЧЕРНЕНКО.

Артем був одним із кращих представників чудодіючої лєнінської гвардії — більшовиків.

К. Е. ВОРОШИЛОВ.

А СТАНЦІ Єлисаветград зупинився пасажирський поїзд, що прибув із Катеринослава. З вагона першого класу вийшов міцного покрою чоловік років двадцяти. Чорний костюм, на якому виблискували металеві гудзики, кашкет із кокардою свідчили, що хлопець цей належить до залізничних службовців. У руці в нього був потертий дерев'яний чемодан. Він, мабуть, і привернув увагу одинокого поліцейського, що ходив уздовж перону. Від свого начальника він одержав вказівку — стежити за всіма приїждженими і під будь-яким приводом, а то й без приводу, перевіряти документи. Пасажирів ж, немов змозившись, не полишали вагонів.

І раптом — цей залізничник. Та ще й з підозрілим чемоданом.

— З чим заїздили до нас, молодий чоловіче! — перетяв шлях юнакові поліцейський. — Бачу, чужий. Своїх залізничників я знаю всіх. Можливо, якийсь допоміжний потребує?

Приїжджик враз догадався, чого від нього чекають. Він поставив на землю свою ногу, дістав із кишені паспорт, який засвідчував, що перед ним його товариш Миколай Лисковський є селянином Харківської губернії Вільшанської волості.

— А форма чому така? Хлопець розкотився засміявся.

— Помічник машиніста я, посвідчення маю. У селі жити набридло, от і полишив домішку.

— До нашого міста надого?

— Та ні, товариша відідаю, дещо на станції владнаю та й додому.

— Бажаю успіху, — недовдоволено буркнув страж порядку, яким призначилим, що сьогодні, мабуть, не адасяє знову затримати «гасиролера», як називали в околотку більшовиків-іскриців. А що вони частенько відвідують місто, свідчили номери «Іскри», які регулярно потрапляють сюди. Як не стежать поліція, жандармерія, спеціально навчені агенти — нічого не виходить. Ніби підозрілих нема, а газети і прокламації з'являються, немов гриби після дощу.

Тим часом залізничник бадьорим кроком пересік привокзальну площу і, пройшовши метрів з двісті, зупинився на розі Кавалерійської та Чигиринської. Неподалік виднілася масивна брама прохідної заводу акціонерного товариства «Р. і Т. Ельзорт». Недавній з неї вийшов нависокий чоловік у робочій спеці. Накінута поверх

неї латана свита свідчила, що у кишені цієї людини гроші довго не затримуються, а точніше, їх потрапляє туди вкрай мало. Чоловік поволив йшов позз прибулого.

— Громадянине, — зупинив його залізничник. — Чи не скажете, як пройти до магазину Заславських?

БУРЕВІСНИК

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
Ф. А. СЕРГЄЄВА (АРТЕМА)

— Це недалеко, але аси ж такі краще грамаєм, — відповів на пароль робітник.

— Ой і добре. Здається, я вже прибув. — Давно чекаємо. Нас попередили кілька днів тому. Мені доручено сас зустріти, овести в курс справ. Мене свати Іосип Кристалозський.

Вони обійшли низу великий напівглиняний будинок, постукали у крайнє вікно. З коридора майнула легенька постать, про щось тихо заплала, і всі троє прирнули за двері. У низькій кімнаті за столом сиділо з десяток чоловіків.

— Оце і є члени нашого гуртка, — сказав хрипаводський. — Всі нши, залізничні. А це, друзі, — голос його зробився урочистим, — товариш Віктор. Його послали до нас Пізденне бюро ЦК РСДРП. Товариш Віктор був з кордоном і зустрічався з Леніним, слухав його лекції.

Віктор сказав: — Поговоримо про діла сьогоднішні. Як справляється організація у місті?

— Єлисаветградський комітет РСДРП виник влітку 1902 року. Сталося це після того дня, коли сотні робітників місцевих підприємств прийшли на збори, організовані соціал-демократами з нагоди прибуття до міста агента «Іскри». Перша серйозна спроба створити міцну організацію увінчалася успіхом. Встановилися постійні зв'язки між членами колективу на всіх заводах, організувалися пропагандистські гуртки, які охоче відвідували робітники.

Соціал-демократичні ідеї все більше озолодівали свідомість пролетаріату, збуджували їхню активність. У березні наступного року комітет влаштував масові збори за містом, в яких взяло участь дві сотні робітників. На жаль, через слабку організацію збори пройшли незадово. Присутні встигли лише прослухати одну промову і проспівати революційну пісню. Поряд з'явився екіпаж з сім'єю поміщика, яка виїздила на прогулянку.

Панство, звісно, негайно помчало до міста попереджати поліцію.

Влітку південь Росії охопив загальний політичний страйк. Єлисаветградський комітет РСДРП видав листівки із закликом посилити боротьбу за політичні свободи, за демократичні порядки. У четвер, 10 червня о восьмій годи-

адреси, обіцяючи після перемоги обов'язково повернутися сюди, бо такі красуні, як тут, мовляв, їм ніде ще не траплялися.

Публіка записнула піврон. Внизу біля дебаркадера чатували жандарми, відділяючи гультяїв від вагонів, біля яких товпилися солдати. Все звично, спокійно. Раптом у кінці перону прямо на голову присутнім поспішали листівки. Жандарми і офіцери миттю кинулися туди. А тут, у самому центрі перону, на міцні плечі товаришів піднявся юнак у робочій спеці.

— Війна з Японією — грабіжницька. Два капіталістичні вояки вцепилися один одному в горлянку, щоб зазолотити здобиччю. Там, на Сході, летіть кров ваша, солдати. А тут ллють піт батьки і дружини ваші, щоб заробити крихту хліба. Царизм війною хоче відвернути вас від революції, яка ось-ось спалахне. Повернімо зброю проти власних гнобителів. Геть загарибницьку війну, геть самодержавство! Хай живе свобода.

Артем так само зник, як і з'явився. Натопив вирвав, солдат поспіхом загнали у вагони, обшукували. Однак коли вагони відправлялися із станції, з-за пазух і халат солдатів діставали листівки. Гаряче обговорювали вони подію, відновлювали у пам'яті слова невідомого оратора, які так глибоко запали в душу.

... Недовго пробув у Єлисаветграді Артем. Восени 1904 року поліція напала на його слід. Півтора місяці знаходився він у в'язниці, але довести належність Артема до РСДРП слідчі не змогли. Випущений на волю, він все ж змушений був залишити місто. Та зерно, вкнуте у благодатну землю вмілим сівачем, дало рясні сходи. Артем створив у Єлисаветграді міцну партійну організацію. Як тільки у Петербурзі грянуло грім революції, хвилі розбурханого океану народного гніву докотилися до берегів Інгулу. Більшовики міста повели за собою маси. На їх заклик відгукнулися робітники майже всіх підприємств. Виникли Ради робітничих депутатів, зростали риди соціал-демократичної організації, у якій перемагав лєнінський напрям.

На початку 1906 року у ній нараховувалося близько шістдесяти членів. Делегат більшовиків Єлисаветграда представив місцеву організацію на IV (об'єднаному) з'їзді РСДРП. Пам'ять про випробуваного борець, стійкого більшовика безрегитиме місто. Воно назве одну із своїх вулиць іменем Артема, іменем сина двох братніх народів — російського і українського.

Ю. МАТІВОС, красназнавець.

ПЕРЕД ЗАЛІКОМ — У СПЕЦКЛАС

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

Коли було введено новий фізкультурний комплекс, деякі майбутні вчителі вважали, що досить скласти заліки на легковажних секторах, у тирі, плаванням басейні, — і їм уже буде вручено значок ГНО. Так було там, де пропала норма і чимог комплексу ГНО вважали нормою.

А тим часом вчитель значення має знати про уражаючу дію ядерної і хімічної зброї, індивідуальні засоби захисту, знати умови керування, призначення і призначення радіаційної і хімічної розвідки, будувати укриття, знати засоби ведення розвідки і ритуальних робіт у зоні зараження, організувати і вести невідкладні аварійно-відновлювальні роботи, проводити дезактивацію, дезацію і санітарну обробку трупів.

З цією метою наші вчителі і готуються до заліку за темою «Цивільна оборона». Заняття ми проводимо у формі бесід з групами та індивідуально. Вивчаємо знання кожного учня з 2—3 питань, а потім школярі демонструють 1—2 прийоми практичних навичок. Невеселим, наприклад, проговорити заняття за даною темою. Головна увага приділяється підтриманню прийомів захисту від зброї масового ураження. Наприклад, учитель С. Д. Петрова та М. І. Гольдштейн свої заняття починають з короткої розповіді з показом дій, а закінчують про-

Масові неогану навчально-матеріальну базу. Старшопідсвітний разом з учителями оформили клас ЦО, стенди, виготовили плакати, діаграми.

У дні тренувань із цивільної оборони ми проводимо змагання з окремих нормативів. І ось уже знаємо відмінників, які зразково володіють приладами радіаційної і хімічної розвідки. Серед них — Павло Євстигнєєв, Андрій Панченко, Юрій Сушко, Олег Матвієнко, Тетяна Блажковська. Під час практичних занять, відзначившись вихованці педагога С. Д. Петрова.

Свої знання і навички з цивільної оборони школярі демонструють під час військово-спортивних ігор. Наші комсомольські, фізкультурні і дсафівські активісти, члени лєнці і профспілки беруть участь у військово-патріотичній тематичній, не забувають згадати і про вимоги ЦО. Про це їм мова й на уроках мужності, вечорах бойової слави.

Захоли за програмою ЦО в нас проповідатся з участю всіх громадських організацій, з максимальною кількістю учасників.

А. РУДЕНКО.

військової керівник Кіровоградської СШ № 13.

СТОРІНКА ДЛЯ СТУДЕНТІВ ВУЗІВ ТА УЧНІВ
СЕРЕДНІХ СПЕЦІАЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

«Вагова категорія» інженера

ІНУЛИ ті часи, коли повідомлення про те, що хтось визначився на інженера сприймалося як нещодавнє подія. Сучасне ж покоління на подібні звістки реагує спокійно, бо звичною стала ця професія. Сучасне виробництво потребує дуже багато спеціалістів, які детально уявляють б численні виробничі процеси, вміли математично їх описати, вирішували б складні завдання, користувалися сучасними обчислювальними засобами, добре знали економіку...

Мабуть, не буде перебільшенням те, що інженер сьогодні — господар на виробництві. Його знання, майстерність, далекоглядність особливо важливі тепер коли девізом народного господарства стали слова «Економіка повинна бути економічною».

Яким бути застрашаному інженеру, залежить від багатьох факторів: яку теоретичну і практичну підготовку одержить він у вузі, наскільки при цьому сам буде наполегливим у навчанні, і, звичайно ж, настільки сильне його бажання стати хорошим спеціалістом. І, мабуть, корисною буде розмова про те, чи готові випускники Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування завтра включитися у процес виробництва, чи достатньо знають свою майбутню спеціальність, чи знайомі з проблемами, які їм завтра вирішувати.

За п'ять років навчання студент денного відділення має пройти чотири практики: перший курс — виробничу (ознайомчу), III курс — технологічну, IV курс — конструкторсько-технологічну, V — переддипломну. Існує система вимог до практиканта, окремим з яких передбачені у договорах, що інститут укладає з базовими підприємствами. Географія цих підприємств найрізноманітніша: Одеса, Запоріжжя, Дніпропетровськ, Київ, Москва, Таганрог, Бердянськ, Суми, Умань, велетні радянської машинобудівної індустрії «Серп і молот» у Харкові і завод «Червона зірка».

Андрій Карленко, студент V курсу електромеханічного факультету, та його однокласники Марині і Юрій Руссу, Марини Стратієнко, Володимир Ткаченко вибрали «Червону зірку». Наша розмова з Андрієм відбулась тоді, коли завершувалася його остання, переддипломна практика. Знайомство з заводом, виробництвом — випробування своїх інженерних здібностей за креслярською дошкою — вже позаду. Сьогодні п'ятикурсники на підприємствах готують матеріали для своїх дипломних робіт.

Від нас вимагається представлення на розгляд державної комісії проект заводу чи цеху. Але для того, щоб створити щось своє, необхідно досконально знати обладнання, структуру заводу, економіку, умови праці, наявні резерви. Звичайно, для всього цього однієї переддипломної практики замало, — вважає А. Карленко. — Наші щорічні практики — велика допомога в цьому.

З нашої розмови я зрозуміла, що студенти ставляться до проходження кожної своєї практики серйозно. На допомогу їм професорсько-викладацьким складом інституту розроблені методичні вказівки по практиці; влітку викладачі виїжджають на підприємства, де працюють студенти, на місці надають конкретну допомогу. Завод же в свою чергу призначає свого керівника, який і виставляє оцінку практиканту. І звичайно ж, студенти прагнуть, щоб вона була якнайвищою.

Побувала я і на «Червоній зірці», де щороку проходить практику понад 500 студентів КІСМУ. Як запевня заступник начальника відділу технічного навчання заводу Олександр Захарович Калниченко, ті пункти договору, що обумовлюють забезпечення практикантів роботою по спеціальності і допомогу їм з боку керівництва заводу, виконуються. Відгук про майбутніх інженерів був позитивний.

Добре відзивається про практикантів начальник конструкторського бюро відділу штампування Володимир Ілліч Бойко: — До студентів, що приходять до нас, ми ставимося як до справжніх спеціалістів. Після ознайомлення з вимогами державного стандарту, паспортами обладнання, технічною бібліотекою, що маємо в себе у КБ, ми доручаємо їм роботу — від простого до складнішого. За роки роботи зі студентами я помітив, що навіть у середнього студента запас знань більш-менш достатній, але не всі уміють використати це знання, працюючи на підприємстві. І майже щорічна практика на заводі — велика допомога їм саме у застосуванні своїх знань, у виявленні того, що він знає, а що обов'язково потрібно надолужити у наступному семестрі. На студентській лаві все ще легко виправити, щоб потім прийти на завод справжнім спеціалістом.

У спорті є термін «вагова категорія». Коли ж говорять про вагову категорію спеціаліста, то мають на увазі кількість знань та умінь, з якими він прийде на виробництво. Тож у майбутніх інженерів-механіків з КІСМУ — нехай вона буде якнайбільшою.

Л. ЯРМОЛЕНКО, студентка V курсу факультету журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

ЯК СПРАВИ, СТУДЕНТ!

МІСЯЦЬ ПІСЛЯ ВИСТУПУ

ДО ТРЕТЬОГО ТРУДОВОГО — ГОТОВІ!

Незабаром студентське плем'я на цю роботу країни, у колгоспи і радгоспи. Давно вже почали учні Гайворонського машинобудівного технікуму підготовку до трудового семестру, участь в якому візьме 110 юнаків і дівчат.

Уже вкомплектовано два будівельні загони, які працюватимуть у розпорядженні виробничих об'єднань «Олександрівська» та «Олександрівська». Один із них візьме участь у будівництві шахти «Ведмежоярська». Сільськогосподарські загони працюватимуть на Цибулівському консервно-сушильному заводі та в Ульяновському консервному цеху при Головацькому хлібозаводі. З цими підприємствами вже укладено трудові договори. Всі загони повинні виконати за два місяці робіт на 273 тисячі карбованців.

Обрано і затверджено актив загонів, який проходить підготовку у комітеті комсомолу технікуму. У вільний від занять час створюються агібриади, лекторські групи, аде учні не тільки працюватимуть, а й виступлять перед робітниками, будівельниками, колгоспниками. Порадують їх поетичним словом, гарною піснею, запальним танком.

В. ВОЛОЩУК, секретар комсомольської організації Гайворонського машинобудівного технікуму.

А ЯК ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

ДВІ СКОРОМОВКИ ТРИЧІ ПІДРЯД

Студенти 15-ї і 17-ї груп філфаку разом з викладачами кафедри загальної мовознавства провели літній вечір, який можна назвати вечором дружби.

Мальсаніччіві планували з висловленнями про російську мову, музику, смачний зелений чай — усе це створювало затишок і добрий настрій.

Спочатку цитували слова грузинських і білоруських поетів про багатство, велич і красу російської мови. А потім була найбільш захоплююча частина вечора — літературна вікторина. Всі учасники поділилися на дві команди, і почався «бій». Нелегким був шлях до перемоги, адже зовсім непрості, скажімо першопорядку з Узбекистану вимовити дві скоромовки тричі підряд або за лічені хвилини придумати оповідання, в якому було б стільки речень, скільки літер в абетці. Учасники конкурсів виявили чимало винахідливості, імлітливості, почуття гумору.

Після вікторини переможці та активні учасники одержали подарунки. Виявилося, що добре знають російську мову У. Яхшибаса, М. Назаров, Н. Наримона, Р. Хамідова, В. Касьяненко, О. Мирхайдарова, Ю. Кречетова.

А. ТУРЕНКО,

студентка 15-ї групи філфаку Кіровоградського педінституту.

УСМІХНИСЬ!

Загублено диплом № 137057 на мос ім'я. У зв'язку з тим, що при здачі екзаменів я регулярно користувалася шпаргалками і підказками, оцінки в дипломі вважати недійсними.

— А що ти пишеш?
— Листи своєму батькові, коли потрібні гроші.

Тепер не страшно

Хазяїн дому:
— Я вас не випущу з кімнати, поки ви не заплатите всіх грошей, які мені винні!
Студент:
— Велике спасибі. Наразі я забезпечений житлом надовго.

Бібліотека — місце, де можна списувати абсолютно все і безкарно.

Жертва кохання
Молодий і безмежно закоханий аспірант звертається до студентки:
— Завдяки вам, Еллочко, я втратив усе волосся...
— Це ще дрібниці! Інші втрачають голови.

Деякі студенти хочуть далеко піти. Але далеко поїхати категорично відмовляються.

(Із виступу декана).

Відомість буває двох видів: екзаменаційна і стипендіальна. Перша дуже впливає на другу.

(Із студентського словника).

Завдяки своєму перу

(За матеріалами журналу «Студенческий мир».)

— Я живу завдяки своєму перу.

Шановні мешканці! Ліфт у вашому будинку відключено на ремонт. Найближчий ліфт, що працює, у будинку навпроти.

Оголошення

Шановні мешканці! Ліфт у вашому будинку відключено на ремонт. Найближчий ліфт, що працює, у будинку навпроти.

Завдяки своєму перу

(За матеріалами журналу «Студенческий мир».)

— Я живу завдяки своєму перу.

«ДЕ ЗНАЙТИ ПАРТНЕРА?»

Репліку під таким заголовком було опубліковано в «Молодому комунарі» 12 лютого. Кіровоградський Л. Самарський зауважував, що в обласному центрі немає належної організації змагань шахістів. Ось що, зокрема, відповів на це член обласної шахової федерації Г. Резніков:

«У 1982 році в Кіровограді було проведено 34 міських турніри. На заводі «Червона зірка», наприклад, у турнірі вісімок змагалось близько 500 шахістів, на заводі тракторних гідроагрегатів — до 400 учасників. Усього в масовому шаховому турнірі колективів фізкультури взяло участь 6000 шахістів.

Автор публікації в газеті пише, що в чемпіонатах міста з шахів беруть участь одні й ті ж гравці. Це так: грали вони 20 років тому, грають і нині. Бо немає гідної зміни ветеранам; єдина в місті шахова секція в Палаці піонерів не може вирішити проблему розвитку шахів.

У всіх містах України є окремі спеціалізовані шахові групи при дитячих спортивних школах. У нас же такої групи немає. Є, правда, рішення про відкриття при ДЮСШ обласного відділення шахів. Однак цього рішення поки що ніхто не реалізував. У парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна діє шахово-шашковий клуб обласної ради ДСТ «Спартак». Його приміщення (літній павільйон) ледве вміщує спортсменів-шахістів. А що робити любителям шахів, скажімо, з «Авангарду», «Буревісника», інших товариств? Невеликі розміри єдиного в місті шахового клубу не дозволяють вмістити всіх бажаючих і обмежують поле діяльності обласної шахової федерації.

Для того, щоб підняти шахово-шашкову роботу в місті і області, в шаховому клубі потрібні штатні працівники, які б організували в ньому навчально-тренувальну роботу. Нині тут є лише один інструктор. Нам щороку обіцяють укомплектувати штатними працівниками шаховий клуб (потрібно 4 одиниці), але далі обіцянок справа не пішла.

Обласна шахова федерація довгий час добивається відкриття міського шахового клубу, але безрезультатно. Члени федерації неодноразово зверталися у виконком міської Ради народних депутатів з проханням виділити приміщення для шахового клубу. Нам не відмовили. Знову обіцяли...

Як бачимо, про розвиток шахів у місті і області вбювають не лише любители цієї цікавої гри, а й обласна шахова федерація. На нарадах фізкультурного активу не раз уже зауважувалось: шахісти області на республіканських турнірах пасуть задніх. Та де візьмуться чемпіони, коли навіть в обласному центрі початківців вчить один інструктор! А любителів цієї гри — тисячі.

Отже, редакція чекає відповідей з міськвиконкому і облспорткомітету.

Дозвілля за шаховою дошкою. (Чемпіонат Олександрійського індустріального технікуму з шахів).

Фото І. КОРЗУНА.

